

Κοίτα ψηλά

Νεανική Έκδοση των Νέων του Λυκείου της Κατακόμβης

koitapsila@yahoo.gr

Εύσημος, Φεβρουάριος 2007 Αρ. Φύλλου 5

παραδοσιακά
season's
events

Εκδρομή Ελατοχώρι

...για την ειρήνη

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Τα ταξίδια σε μακρινά άστρα και άλλους γαλαξίες θεωρούνται σήμερα αδύνατα, όμως ο επιστημονικός κλάδος δεν χάνει την αισιοδοξία του και προγραμματίζει, θεωρητικά προς το παρόν, τέτοιες αποστολές.

Μόλις οι μακρινοί μας πρόγονοι έπαψαν να πιστεύουν ότι τα άστρα είναι πατημασιές των θεών και διαπίστωσαν ότι είναι σαν τον Ήλιο μας, άρχισαν να αναρωτιούνται πώς θα φτάσουν εκεί. Εάν κατορθώσουμε να ταξιδέψουμε όχι μόνο έως τη σελήνη ή έως τον Άρη αλλά τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά, θα μπορέσουμε να φτάσουμε σε άλλα ηλιακά συστήματα. Ωστόσο, ακόμα και για τους πιο ονειροπόλους, το ταξίδι προς τα άστρα είναι προς το παρόν αδύνατο, ενώ καμία κρατική ή ιδιωτική επιχείρηση δεν έχει σκοπό να το τολμήσει.

Ερευνητές της ΝΑΣΑ μελετούν τρόπους για τη δημιουργία

Όνειρα για
ταξίδια στ'
αστέρια

διαστημικών σταθμών που θα εκτελούν κανονικά «δρομολόγια» μεταξύ Γης και Άρη. Καθώς το ταξίδι προς τον ερυθρό πλανήτη θα διαρκεί αρκετούς μήνες, οι διαστημικοί αυτοί σταθμοί θα μοιάζουν περισσότερο με διαστημικά ξενοδοχεία.

Το σχέδιο που επεξεργάζονται οι ερευνητές προβλέπει ότι το διαστημικό «ξενοδοχείο» θα κινείται συνεχώς γύρω από τον Ήλιο και θα περνάει τότε κοντά στη Γη και πότε στον Άρη. Αν πραγματοποιηθεί το σχέδιο, η επιβίβαση και η αποβίβαση στο διαστημικό

«ξενοδοχείο» θα γίνονται με τη βοήθεια ειδικών σκαφών, που θα παίξουν το ρόλο ταξί. Θα πλησιάζουν το «ξενοδοχείο» και θα συνδέονται με αυτόν εν κινήσει. Το ταξίδι μέχρι τον Άρη θα διαρκεί έξι με οκτώ μήνες. Εκεί άλλα ταξί θα αναλαμβάνουν να μας οδηγήσουν στον τελικό μας προορισμό.

Η ιδέα ότι κάποια στιγμή στο μέλλον τα ταξίδια προς τον Άρη θα είναι θέμα ρουτίνας γίνεται αποδεκτή από το σύνολο της επιστημονικής κοινότητας. Το ερώτημα που απασχολεί τους πάντες δεν είναι το αν αλλά το πότε!!!

ΕΛΛΑΔΑ

Καλοκαίρι ή μήπως καλύτερα χειμώνας;

Σίγουρα η Ελλάδα με το θερμό μεσογειακό κλίμα, τις φυσικές ομορφιές, το γαλατό ουρανό και τις απaráμаллες εναλλαγές τοπίων, αποτελεί ένα κομμάτι της Ευρώπης το οποίο ευνοείται από τη ζέση και την ηλιοφάνεια το καλοκαίρι. Η έκταση της είναι 132.000 τ. χλμ. με 15.000 χιλιόμετρα μήκος ακτών δηλαδή το 1/3 αυτών της Αφρικής και με χιλιάδες νησιά και ξερονήσια από τα οποία τα 161 κατοικούνται και έχουν τουριστικές υποδομές. Το γεγονός αυτό ώθησε την Ελλάδα να αναπτύξει τον τουρισμό το καλοκαίρι δημιουργώντας χιλιάδες επιχειρήσεις που προσφέρουν άριστες τουριστικές υπηρεσίες. Έτσι πλέον υπάρχει εξειδίκευση στον θερινό τουρισμό και η έννοια των διακοπών συνδέεται άμεσα με το καλοκαίρι.

Τα τελευταία χρόνια όμως ξεκίνησε σταδιακά και με διατακτικά βήματα ο χειμερινός τουρισμός σε συνδυασμό με τον οικοτουρισμό. Μη ξεχνάμε άλλωστε πως υπάρχουν γύρω στα 40 βουνά που ξεπερνούν τα 2.000μ. υψόμετρο, πολλά εθνικά πάρκα, φυσικές ομορφιές μοναστήρια, δεκάδες τόπους πλούσιους σε

χλωρίδα και πανίδα, παραδοσιακοί οικισμοί και σύγχρονα χιονοδρομικά κέντρα που δεν έχουν σε τίποτα να ζηλέψουν αυτά του εξωτερικού. Γι' αυτό μη ξεχνάμε πως η Ελλάδα είναι μια προικισμένη χώρα. Για να αναρωτηθεί όμως ο καθένας πόσες φορές έκατε διακοπές τον χειμώνα; Δικαιολογίες πολλές: «δεν έχω αυτοκίνητο, θα κάνει κρύο, δε ξέρω σκι, που να πάμε αφού δεν έχει τίποτα, θα είναι ακριβά» κτλ.. Κραρός λοιπόν να χάσουμε αυτή την νοοτροπία και να αρχίσουμε να συμβιβάζομαστε με την έννοια των διακοπών όλο το χρόνο.

Προορισμοί δεκάδες εκατοντάδες. Ξεκινώντας με τους λάτρεις των χειμερινών σπορ αξίζει να σημειωθεί πως υπάρχουν πίστες στα χιονοδρομικά μας οι οποίες είναι ολυμπιακών προδιαγραφών. Τα χιονοδρομικά μας είναι περισσότερα από 15, εκ των οποίων τα καλύτερα βρίσκονται στη βόρεια Ελλάδα, μερικά αξιόλογα είναι το Φαλακρό

στη Δράμα, το Καϊμάκτσαλαν στην Έδεσσα, η Βασιλίτσα στα Τρεβενά, τα 3-5 Πηγιάδια στην Νάουσα και το Έλατοχώρι κοντά στην Κατερίνη. Όλα αυτά προσφέρουν παροχές από τις οποίες κανείς δεν πρόκειται να μείνει δυσαρεστημένος. Από τους αναβατήρες και τις πίστες μέχρι το σαλέ, τις ταβέρνες και τις ξενοδοχειακές υποδομές. Αν όμως όπως και φέτος δεν υπάρχει χιόνι, μπορούμε κάλλιστα να στραφούμε στους παραδοσιακούς (ίσως και μοντέρνους) οικισμούς που υπάρχουν κατά τόπους και προσφέρουν όλες τις ανέσεις με σύγχρονες εγκαταστάσεις. Οι πιο γνωστοί είναι ο παλαιός Παντελεήμονας στον Όλυμπο, το Νυμφαίο, η Αρναία, ο παλαιός Άγιος Αθανάσιος, η Αράχοβα πιο νότια, το Αιτόχωρο μα και τα Ζαγοροχώρια. Αν πάλι είναι φθινόπωρο, δε γίνεται ούτε λόγος για το πολυαγαπημένο στις καρδιές των Ελλήνων Πήλιο με τα γραφικά χωριουδάκια και το πανέμορφο τοπίο που εξελίσσεται μέσα σε δάσος και έχει θέα είτε τον Παγασητικό και τον Βόλο είτε το Αιγαίο. Σε περίπτωση που προτιμάει κάποιος κάτι πιο κοντά σε πόλη δεν έχει παρά μόνο να επισκεφτεί την Καστοριά με την ομώνυμη λίμνη ή τα Γιάννενα. Για όσους πάλι προτιμούν κάτι πιο extreme και έρχεται και η άνοιξη μπορούν να πάνε σε κάποιο ποτάμι για ράφτιγκ (π.χ. Αραχθός) ή σε κάποια λίμνη για κανό ή καγιάκ όπως είναι η Κερκίνη και να καταλήξουν σε κάποια ταβέρνα στα Πορτόια. Γεγονός είναι, ότι όπου και να καταλήξει κάποιος σ' αυτήν την χώρα, με μαθηματική βεβαιότητα θα περάσει καλά αφού η ζεστασιά, η φιλοξενία, η διασκέδαση (ιδιαίτερα η νυχτερινή) και οι υποδομές είναι πράγματα τα οποία τα κατέχομε καλά εμείς οι Έλληνες. Πάρτε καλή παρέα, μερικές αποσκευές, μια φωτογραφική μηχανή, καλή διάθεση και ταξιδέψτε. Λοιπόν, μένουμε Ελλάδα;

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ

Μετά από όλα τα γεγονότα στα σχολεία και με πρόφαση τις συνέπειες των καταλήψεων και των κινητοποιήσεων, γράφω αυτό το άρθρο. Η νεανική κοινωνία ωθείται συχνά σε ενέργειες χωρίς σκέψη. Θες η ηλικία, θες το αίμα που βράζει, θες η τάση για αμφισβήτηση της εξουσίας; Σημασία έχει ότι τα γεγονότα είναι υπαρκτά και θλίζουν την κοινωνία. Η θέση μου είναι λεπτή εφόσον και εγώ ανήκω σε αυτή τη γενιά, αλλά δεν μπορώ να αγνοήσω τα όσα γίνονται γύρω μου, ούτε να κάνω τον τυφλό. Αναφέρομαι σε παιδιά ηλικίας 10-18 χρονών που κλέβουν, τρομοκρατούν, πουλούν ναρκωτικά, ασελγούν σκοτώνουν ίσως (Thanks God not in Greece). Μπορεί όλα αυτά να μην τα ζούμε εδώ τώρα, αλλά όλοι ξέρουμε τι γίνεται και στο πίσω μέρος του μυαλού μας όλοι ξέρουμε την αλήθεια.

Το 1992 τον Οκτώβριο στο πανεπιστήμιο της Μασαχουσέτης και του Harvard διεξήγαν έρευνα πάνω σε αυτό το θέμα και κατέληξαν στα εξής συμπεράσματα τα οποία σας παραθέτω, φίλοι μου, μεταφρασμένα.

-Τα παιδιά πρέπει να παραμείνουν στο σχολείο

-Πρέπει να παρέμβουν ειδικοί που θα προσπαθήσουν, αν μη τι άλλο, να τους βοηθήσουν να αναπτύξουν ηθική κρίση (moral judgment) να τους βοηθήσουν να νιώσουν αυτά που πράττουν, αλλά και να προσπαθήσουν να κλείσουν ή και να περιορίσουν τις πληγές που κουβαλούν στην ψυχή τους

-Πρέπει να γίνει δράση στο επίπεδο οικογένεια (αν υπάρχει) και να δουλέψουν μαζί της ώστε να ενδιαφερθούν για τα παιδιά τους και να τους προσφέρουν το πιο ακριβό πράγμα στον κόσμο: **ΑΓΑΠΗ**

-Πρέπει τα παιδιά να εμπιστευθούν αρκετά τους ειδικούς, έτσι ώστε, σχεδόν να εισχωρήσουν στην παρέα τους και να μπορέσουν να μιλήσουν για τα πράγματα που κρύβουν στην ψυχή τους.

Το να εμπιστευθούν τα παιδιά τους ειδικούς στην αρχή είναι αδύνατον. Αν καταφέρουμε να

ξεκινήσουμε έναν υποτυπώδη διάλογο, θα οδηγήσει, αν όχι στην απάντηση, στον προβληματισμό: Γιατί φτάσαμε ως εδώ και τι έκανε η κοινωνία μας για να το σταματήσει. Αποτέλεσμα της έρευνας; 3 από τους 12 ανθρώπους «επανήρθαν» στο σωστό δρόμο σε διάστημα ενός έτους. Ήταν επιτυχία; Μάλλον, γιατί για μένα και ένας να σωθεί είναι επιτυχία. 15 χρόνια μετά αντιμετωπίζουμε στην Ελλάδα το ίδιο φαινόμενο, ίσως όχι στις μεγάλες του διαστάσεις, ακόμα τουλάχιστον. Τι πρέπει να γίνει; Δυστυχώς ή ευτυχώς ο τρόπος έχει ανακαλυφθεί, άρα μπορούμε να δράσουμε καλύτερα από άλλες κοινωνίες στο παρελθόν. Το κλειδί στην υπόθεση είναι η οικογένεια. Έχει παρατηρηθεί ότι τα παιδιά που είναι, ας πούμε, παραμελημένα, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, είναι επιρρεπή σε παραβατικές συμπεριφορές. Το παιδί,

μεγαλώνοντας έχει ανάγκη από στοργή, αγάπη, προσοχή και τη φροντίδα των γονιών του. Έτσι, μέσα από αυτά, νοιώθει σημαντικό. Μετά την ηλικία των έξι, το σχολείο μπορεί και πρέπει να διαμορφώνει συμπεριφορές. Το παιδί εκεί ξοδεύει το $\frac{1}{3}$ της ημέρας του όχι μόνο πάνω σε ρητορικά κείμενα και ολοκληρώματα, αλλά και κοντά σε ανθρώπους. Αναπτύσσει διαπροσωπικές σχέσεις, καλλιεργεί ικανότητες, ισχυροποιεί την εικόνα του, παίρνει προσοχή, ανταμείβεται, τιμωρείται, κοινωνικοποιείται. Εάν κάτι δεν πάει καλά, ο δάσκαλος που ενδιαφέρεται πραγματικά θα το διαγνώσει αμέσως. Και μετά; Μετά είμαστε εμείς οι νέοι και οι μεγάλοι. Η κοινωνία που πρέπει να έχει τα μάτια και τα αυτιά της ανοιχτά και, στην οποία, δεν πρέπει να κοιτάμε αλλού όταν βλέπουμε κάτι που δεν μας αρέσει. Έχω βαρεθεί να ακούω τη δικαιολογία «παιδιά είναι...».

Δεν μπορούμε να κοιτάμε μόνο το σπίτι μας και την οικογένειά μας γιατί, απλούστατα, δεν ζούμε μόνοι.

Το χειρότερο όμως το είδα, ή καλύτερα ένας καθηγητής μου με βοήθησε να το δω (αν διαβάζει αυτές τις γραμμές τον ευχαριστώ) σε ένα δελτίο ειδήσεων. Ένας

καταληψίας σε ένα σχολείο της Αθήνας φώναζε ότι ήθελε να σταματήσουν τα σχολεία που πληρώνουν οι γονείς. Να του υπενθυμίσω, λοιπόν, ότι η καρέκλα που τον είδαμε να σπάει πριν από 30''

ήταν πληρωμένη από τον μόχθο των γονιών του; Δεν ξέρω αν το περιστατικό ήταν μεμονωμένο. Είμαι υπέρ του αγώνα μόνο όταν τα επιχειρήματα είναι σωστά και όταν δεν συνεπάγονται την καταστροφή.

Ας αφήσουμε λοιπόν το πόσο σοκαρισμένοι είμαστε και ας πράξουμε γρήγορα **γιατί όλοι είμαστε παιδιά του ίδιου Θεού.**

[Πηγές: Ψυχολογία Α' Λυκείου, Μετεξέλιξη (ένθετο), Εγκ. «Υγεία»]
Μ.Π.

Σ' αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν:

Κατερίνα Παπαγερούδη
Κυριάκος Πολυχρονιάδης
Μαρία Κουμπουρέλου
Αντώνης Καλφαλίδης
Νίκος Οικονόμου
Ευαγγελία Χατζή
Μενέλαος Παπακωνσταντίνου
Δήμητρα Καπετανίδου

Φωτεινή Ακριτίδου
Φρόσω Γιακουμόγλου
Στέλλα Σαρίκου
Χρύσα Μαύρου
Φοίβος Παπαποστόλου
Ελένη Κοβάτση
Δημήτρης Μούτσος

Ελατοχώρι, 04/01/07

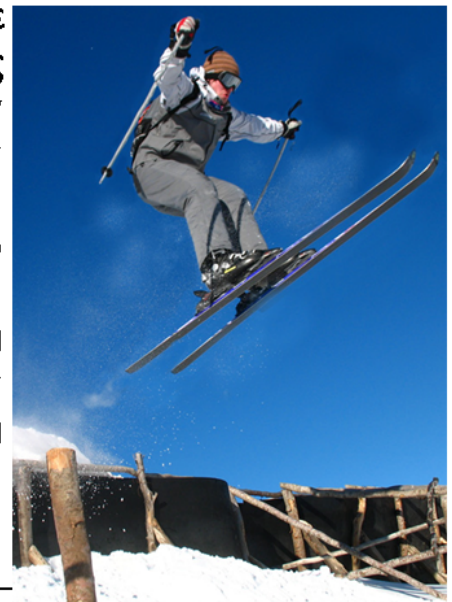
«Χιόνια στο καμπαναριό...» που 'ντα βρε; Ευτυχώς είδαμε μια άσπρη μέρα στο Ελατοχώρι! Πραγματικά χρειαζόμασταν μια φυγή απ' την πόλη, μια αναζωογόνηση, μια ευχάριστη εκδρομή στο χιονοδρομικό κέντρο της Κατερίνης. Το βουνό πάλλευκο, το χιόνι είχε καλύψει κάθε σημείο γης. Το τοπίο ήταν γαλήνιο, ειρηνικό. Ο ουρανός καταγάλανος και ο ήλιος εκτυφλωτικός. Το θέαμα

των ντυμένων στα λευκά ελάτων ήταν σαγηνευτικό! Περίπου χίλια δέντρα, πυκνά το ένα δίπλα στο άλλο, σε πάνε αλλού. Εμείς τα παιδιά ήμασταν γεμάτα ζωντάνια πάνω στα έλκηθρα· που να βλέπατε τους μεγάλους... Μείναμε εκεί ατελείωτες ώρες παίζοντας χιονοπόλεμο, βγάζοντας φωτογραφίες, αναπνέοντας καθαρό αέρα. Ζήσαμε άλλη μια εμπειρία πάνω στα τελεφερίκ. Η διαδρομή ήταν μεγάλη και ευχάριστη. Από εκεί πάνω έβλεπες τη μαγεία του χιονιού να «εξουσιάζει» στο «βασίλειο».

Είδαμε πατημασιές ζώων που δεν έλεγαν να σταματήσουν πουθενά! Μετά την παγωμένη αυτή διαδρομή μπήκαμε στα ζεστά σαλέ για λίγη ξεκούραση. Στον κόσμο αυτό νιώσαμε πραγματικά τι έχουμε και τι χάνουμε. Ήταν μια εξόρμηση που μας γέμισε ζωή και δύναμη. Όσοι χάσατε αυτή την εκδρομή δεν έχετε παρά να κάνετε ένα συναρπαστικό ταξίδι με τη δύναμη της φαντασίας...

Πάμε για ένα **νέο** και **εξιταριστικό** **2007!**

Τι 2006, τι 2007 τα παιδιά της κατακόμβης επιμένουν να προσπαθούν... Παραμονή, μιας μεγάλης γιορτής της Χριστιανοσύνης, για όσους δεν κατάλαβαν τα Χριστούγεννα εννοώ, τα παιδιά του κατηχητικού ξεχύθηκαν στα κρύα στενά της στολισμένης πλατείας μας για να μοιράσουν τσάι, ευχές, χαμόγελα και ζεστασιά... Η απήχηση μεγάλη γιατί ως γνωστόν υπάρχει το σύνδρομο "μοναξιά στις γιορτές" και ποιος θα 'θελε να 'ναι μόνος χρονιάρης μέρες;... Γι' αυτόν το λόγο ξεχυθήκαμε να μοιράσουμε ένα ποτηράκι τσάι και ένα φακελάκι με ευχές... έτσι για ένα διαφορετικό 2007.

Φυσικά βγήκαμε και το απόγευμα για να ψάλουμε τα κάλαντα. Μια παγωμένη αλλά μοναδική εμπειρία. Μελωδικές νότες που συντέθηκαν ώστε εμείς τα μεγάλα παιδιά να βγαίνουμε στους δρόμους και να τις εξυμνούμε...

Για πιστό είπαμε, για κάλαντα είπαμε, για χορό είπαμε; Δεν το νομίζω. Πέντε λέξεις θα πω... Άγιος Γεώργιος, ο εκ Ιωαννίνων. Προς τιμή του οι κατηχούμενοι βάζουν στολές και χορεύουν παραδοσιακούς χορούς. Τι

καλύτερο από το να βλέπει ς χορούς τοπικούς, ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ να χορεύονται σωστά και από παιδιά της ηλικίας σου;

Τελικά είναι ενδιαφέρον και ωραίο να ασχολείσαι με το κατηχητικό, εεεεεεεε; Οι διακοπές τέλειωσαν, τα σχολεία ξεκίνησαν αλλά οι συντροφιές πάντα εδώ...

Εσύ ακόμα σπíti κάθεσαι;
Εγρήγορση για ένα διαφορετικό αλλά ζωντανό 2007!

Σε περιμένουμε!
Μην Αργείς...

"Ο Μαρξ στο Σόχο"

Του Φοίβου Παπαποστόλου

**Όταν ο Μαρξ αυτοπαρουσιάζεται με την πένα του Howard Zinn.
Μια δεύτερη ματιά στο θεατρικό κείμενο «ο Μαρξ στο Σόχο»**

Ο Μαρξ απηυδισμένος από τις επιθέσεις που δέχεται μετά θάνατον, ζητάει από τις αρμόδιες αρχές του άλλου κόσμου να επιστρέψει στη ζωή για να αποκαταστήσει την αλήθεια.

Φτάνει στο Σόχο και απευθυνόμενος σε ένα σύγχρονο ακροατήριο, μιλάει σε πρώτο πρόσωπο για την ζωή του και υπερασπίζεται την επικαιρότητα των ιδεών του.

«Δόξα τω Θεώ, κοινό! Ευχαριστώ που ήρθατε. Δεν ακούσατε όλους αυτούς που έλεγαν ότι ο Μαρξ είναι νεκρός. Ε, δηλαδή είμαι... και δεν είμαι. Είναι θέμα διαλεκτικής. Ίσως αναρωτιέστε πως έφτασα εδώ... Πήρα την συγκοινωνία.

Εγώ δεν ήθελα να βρεθώ εδώ... Εγώ ζήτησα να γυρίσω στο Σόχο του Λονδίνου. Εκεί έζησα, αλλά ... ένα μπλέξιμο της γραφειοκρατίας και βρέθηκα εδώ, στο Σόχο της Νέας Υόρκης...

Αναρωτιέστε γιατί επέστρεψα;

Μα για να αποκαταστήσω την υπόληψή μου. Διάβαζα τις εφημερίδες σας. Όλες διακηρύσσουν ότι οι ιδέες μου έχουν πεθάνει! Τα γνωστά. Αυτοί οι παλιάτσοι το λένε πάνω από εκατό χρόνια τώρα, αλλά δεν αναρωτιέστε τι μανία είναι αυτή να με ανακηρύσσουν νεκρό ξανά και ξανά;

Κι εγώ είπα, ως εδώ. Ζήτησα να επιστρέψω, έστω για λίγο. Βλέπετε, υπάρχουν κανόνες εκεί πάνω. Είπαμε: γραφειοκρατία. Επιτρέπεται να διαβάζεις, ακόμα και να βλέπεις τους ανθρώπους, αλλά όχι να ταξιδεύεις. Φυσικά, διαμαρτυρήθηκα. Και είχα αρκετή συμπαράσταση...

Ο Σωκράτης, παραδείγματος χάριν, τους είπε: «Ζωή χωρίς ταξίδια δεν αξίζει να τη ζεις!». Ο Γκάντι έκανε απεργία πείνας. Η Mother Jones* απείλησε ότι θα κάνει πικετοφορία. Ο Μαρκ Τουβέν με υπερασπίστηκε, με το δικό του παράξενο τρόπο. Ο Βούδας έψαλε: Ωμμμμμμμμ!

Οι υπόλοιποι σιώπησαν.

Θεέ μου, πεθαμένοι άνθρωποι, τι είχαν να φοβηθούν;»

Από την εισαγωγή του θεατρικού κειμένου του Howard Zinn "Ο Μαρξ στο Σόχο"

Ο Μαρξ πιο επίκαιρος από ποτέ, επέστρεψε κάνοντας μια στάση στο Δημοτικό θέατρο Καλαμαριάς απ' όπου από τις 17 Ιανουαρίου μας προσκαλεί να ακούσουμε ξανά την θεωρία του, για το «Κεφάλαιο», το εργατικό κίνημα, τους αγώνες, το κομμουνιστικό μανιφέστο του.

Κυρίως όμως για να μιλήσει ξανά για την ελευθερία έκφρασης και αυτοδιάθεσης.

Για την ίση δυνατότητα που πρέπει όλοι οι πολίτες αυτού του πλανήτη να έχουν για τη ζωή. Για μια ζωή καλύτερη, με ισονομία και άξονα τον άνθρωπο.

Γεννήθηκε στη Ρηνανία στη Γερμανία, αργότερα ως συντάκτης της εφημερίδας: Die Rheinische Zeitung απολύθηκε, όταν έκλεισαν την εφημερίδα εξαιτίας ενός άρθρου του που λογοκρίθηκε. Οι αρχές τον έδιωξαν και βρέθηκε με την σύζυγό του Τζένη στο Παρίσι. Όμως εκδιώχθηκε κι από εκεί, γιατί η

φήμη του ως «επαναστάτη» είχε φτάσει ήδη πριν από αυτόν. Ακολούθησε το Βέλγιο με την ίδια πορεία και κατέληξε στο Σόχο του Λονδίνου στα μέσα του 18 αιώνα. Ζώντας στις φτωχογειτονιές του Σόχο, με τους υπαίθριους μικροπωλητές, τους βετεράνους του Κριμαϊκού πολέμου, τυφλούς, χωρίς πόδια να ζητούν ελεημοσύνη μέσα στην πνιγνή ατμόσφαιρα, σε αυτή την μυρωδιά της μιζέριας του Λονδίνου.

Ίδια μυρωδιά της μιζέριας και της ανέχειας των άστεγων στο Σόχο της Νέας Υόρκης, του σήμερα.

«...Και αυτό εσείς το λέτε πρόοδο; Επειδή έχετε αυτοκίνητα και αεροπλάνα και χιλιάδες προϊόντα για να μυρίζετε καλύτερα; Και οι άνθρωποι που κοιμούνται στο δρόμο;»

Με την Τζένη απέκτησε 6 παιδιά. Είδε τα 3 παιδιά του, ένα-ένα να πεθαίνουν. Τον Γκίντο, την ενός έτους Φραντσέσκα,

«... χρειάστηκε να δανειστώ τρεις λίρες για να πληρώσω το φέρετρό της», και τον Μους.

«...Την νύχτα που πέθανε ο Μους κοιμηθήκαμε όλοι στο πάτωμα, ξαπλωμένοι γύρω του, μέχρι που μας βρήκε το πρωί»

Έβαζαν τα υπάρχοντά τους, τα ρούχα τους, στο ενεχυροδανειστήριο για να μπορέσουν να ζήσουν. Κάποια φορά με τα χρήματα που είχαν για φαγητό, αγόρασε ένα πιάνο για τις 3 κόρες του, γιατί οι ίδιες λάτρευαν την μουσική. ζήσουν. Κάποια φορά με τα χρήματα που είχαν για φαγητό, αγόρασε ένα πιάνο για τις 3 κόρες του, γιατί οι ίδιες λάτρευαν την μουσική. *Mary Harris Jones (1837-1930): Αμερικανίδα συνδικαλίστρια, ηγετική μορφή του εργατικού κινήματος στις ΗΠΑ

Η σύζυγός του προερχόταν από μεγάλη αριστοκρατική οικογένεια και ο ίδιος μαζί με τον πατέρα της Τζένης μιλούσαν για φιλοσοφικά θέματα.

«...Ο πατέρας της Τζένης κι εγώ συζητούσαμε ώρες για την ελληνική φιλοσοφία. Είχα κάνει τη διατριβή για το διδακτορικό μου με θέμα τον Δημόκριτο και τον Επίκουρο. Είχα μόλις αρχίσει να συνειδητοποιώ ότι οι φιλόσοφοι είχαν περιοριστεί στην ερμηνεία του κόσμου. Ενώ το θέμα ήταν πώς να τον αλλάξουμε».

Πρέσβευε την ελευθερία του ατόμου η οποία θα ήταν προϋπόθεση για την ελευθερία του συνόλου.

«... Το να σκοτώνεις αυτόν που διαφωνεί μαζί σου –αυτό είναι ο κομμουνισμός για τον οποίο εγώ έδωσα τη ζωή μου; Αυτοί που επέμεναν να ερμηνεύουν τις ιδέες μου με θρησκευτικό φανατισμό, επέτρεψαν άραγε στους πολίτες να διαβάσουν το γράμμα που είχα στείλει στη Νιου Γιρκ Τρίμπουν, στο οποίο διακήρυττα πως η θανατική ποινή δεν έχει θέση σε καμία κοινωνία η οποία αυτοχαρακτηρίζεται πολιτισμένη;»

Για τη θρησκεία...

«Ναι, περιέγραψα τη θρησκεία ως το όπιο του λαού, αλλά κανένας δεν μπήκε στον κόπο να διαβάσει ολόκληρη την παράγραφο. Ακούστε. Η θρησκεία είναι ο αναστεναγμός του καταπιεσμένου πλάσματος, η καρδιά ενός άκαρδου κόσμου, η ψυχή σε απάνθρωπες συνθήκες, είναι το όπιο του λαού. Είναι αλήθεια, το όπιο δεν είναι λύση, αλλά ίσως μερικές φορές είναι απαραίτητο για να απαλύνει τον πόνο»

Από το 1848 νόμιζε ότι ο καπιταλισμός ήταν στα τελευταία του. Έπεσε έξω γύρω στα διακόσια χρόνια... όπως γράφει το κείμενο του Zinn.

«Ναι ο καπιταλισμός έχει πετύχει θαύματα της τεχνολογίας και της επιστήμης. Αλλά σκάβει το λάκκο του. Η ακόρεστη δίψα για κέρδος -κι άλλο, κι άλλο- δημιουργεί ένα κόσμο γεμάτο αναταραχή. Μετατρέπει τα πάντα -την τέχνη, τη λογοτεχνία, τη μουσική, την ίδια την ομορφιά- σε εμπορεύματα που αγοράζονται και πωλούνται. Μετατρέπει τους ίδιους τους ανθρώπους σε εμπορεύματα. Όχι μόνο τον εργάτη στο εργοστάσιο, αλλά και τον γιατρό, τον επιστήμονα, τον δικηγόρο, τον ποιητή, τους καλλιτέχνες- όλοι υποχρεώνονται να πουληθούν!»

Η παρότρυνση του Μαρξ πριν το τέλος είναι και ένα μήνυμα -κατά την γνώμη μου, για όλους μας.

«Ας σταματήσουμε να μιλάμε για καπιταλισμό και σοσιαλισμό. Ας μιλήσουμε απλώς για το πώς θα χρησιμοποιήσουμε τον απίστευτο πλούτο της γης προς όφελος των ανθρώπων. Δώστε στους ανθρώπους αυτά που χρειάζονται: φαγητό, φάρμακα, καθαρό αέρα, πόσιμο νερό, δέντρα και γρασίδι, ευχάριστα σπίτια να μένουν, μερικές ώρες δουλειάς, μερικές ώρες ελεύθερες.

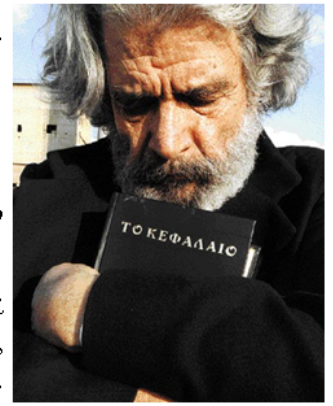
Μη ρωτήσετε ποιος το αξίζει. Όλοι οι άνθρωποι το αξίζουν.

Τώρα, είναι ώρα να πηγαίνω»

-Ευχαριστώ τον κ. Άγγελο Αντωνόπουλο για την καταπληκτική ερμηνεία του ως Μαρξ, για την δυνατότητα να παρακολουθήσω την παράσταση αυτή.

Το βιβλίο του Howard Zinn: Ο Μαρξ στο Σόχο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΑΙΩΡΑ

ΚοίταΨηλά 9

Μιχάλης Χατζηγιάννης

Μιχάλης Χατζηγιάννης

Μέσα σε δεκαπέντε μέρες από την ημέρα της κυκλοφορίας του, το νέο άλμπουμ του Μιχάλη Χατζηγιάννη με τίτλο «Φίλοι&Εχθροί» έγινε διπλά πλατινένιο! Μετά το πρώτο του single «Να Είσαι Εκεί», σχεδόν όλα τα τραγούδια δίσκου του παίζουν στο ραδιόφωνο και είναι πλέον πολύ δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς ποιο απ' όλα είναι το αγαπημένο του. Το "Τα Αισθήματα" δείχνουν να είναι το δεύτερο single του άλμπουμ, ενώ τραγούδια όπως τα "Χέρια Ψηλά", "Επέτειος", "Αν Δε Κοιτάζω Εσένα", "Όμορφη Μέρα" κ.α. έχουν ήδη γίνει αγαπημένα μας. Όσο για τις εμφανίσεις του Μιχάλη; Συνεχίζονται με τεραστία επιτυχία στο VOX! Μην το χάσετε με τίποτα!

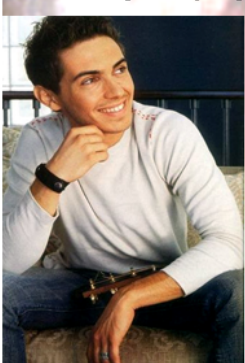
Όσα δεν ξέρετε για τον Μιχάλη Χατζηγιάννη

Ο Μιχάλης Χατζηγιάννης κατάγεται από την Κερύνεια, αλλά γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Λευκωσία της Κύπρου. Είναι απόφοιτος τη Μουσικής Ακαδημίας Κύπρου (Royal College of London), με πτυχίο πιάνου, κιθάρας και ανώτατων θεωρητικών μαθημάτων.

Τον Μάιο του 1998, εκπροσώπησε την Κύπρο στον Ευρωπαϊκό Διαγωνισμό Τραγουδιού της Eurovision, συνθέτοντας και ερμηνεύοντας το τραγούδι "Γέννησις", όπου απέσπασε εξαιρετικές κριτικές για τις φωνητικές του ικανότητες και τη σκηνηκή του παρουσία. Στο σύντομο χρονικό διάστημα που βρίσκεται στην Αθήνα, είχε την τύχη να γνωριστεί και να συνεργαστεί με τον καταξιωμένο μουσικοσυνθέτη Γιώργο Χατζηνάσιο και τον εκλεκτό στιχουργό και ποιητή Μιχάλη Μπουρμπούλη. Ο Γιώργος Χατζηνάσιος, τον επέλεξε ως βασικό τραγουδιστή στο άλμπουμ "Άγγιγμα Ψυχής". Ο δίσκος γνώρισε πολύ μεγάλη επιτυχία και έγινε πλατινένιο. Τον Μάρτιο του 2000, ο Μιχάλης Χατζηγιάννης κυκλοφορεί τον πρώτο προσωπικό του δίσκο, με τίτλο "Παράξενη Γιορτή". Πρόκειται για δώδεκα εξαιρετικά τραγούδια - ανάμεσα τους και τρεις επανεκτελέσεις- αξιόλογων δημιουργιών. Ο Μιχάλης Χατζηγιάννης στην "Παράξενη γιορτή" έχει γράψει ο ίδιος την μουσική σε τρία τραγούδια. Το 2001 τον βρίσκει σταθερά στις πρώτες θέσεις των chart τόσο με την Παράξενη γιορτή όσο και με το single που κυκλοφορεί «Δεν έχω

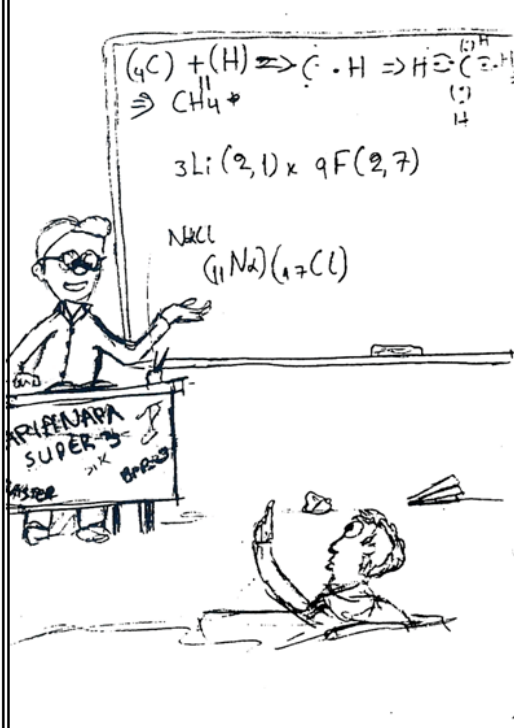
χρόνο», με μουσική που υπογράφει ο ίδιος και τους στίχους της Μαριαννίνας Κριεζή. Την άνοιξη του 2002 κυκλοφόρησε το δεύτερο προσωπικό του album με τίτλο "Κρυφό Φίλι" στο οποίο η σύνθεση των περισσότερων τραγουδιών ανήκει στον ίδιο ενώ στίχους έγραψαν η Ελένη Ζίωγα, η Ελένα Βραχάλη, η Μαριαννίνα Κριεζή, ο Δημήτρης Τσούκας και άλλοι. Ο δίσκος πολύ σύντομα γνώρισε μεγάλη επιτυχία πωλήσεων ενώ το τραγούδι "Είσαι Εδώ" σκαρφάλωσε στην πρώτη θέση των επίσημων charts. Το καλοκαίρι του 2002 στέφεται με απόλυτη επιτυχία σαν η πρώτη solo καλοκαιρινή περιοδεία του στην Ελλάδα. Το 2003 κυκλοφορεί το "Μόνος Μου" ένα EP με πέντε τραγούδια. Το "Αν Μου Τηλεφωνούσες" κυκλοφορεί από στόμα σε στόμα και σε μία εβδομάδα παίζεται απ' όλους τους ραδιοφωνικούς σταθμούς. Την ίδια πορεία ακολουθεί και το κομμάτι "Μόνος Μου" δίνοντας στην κυκλοφορία αυτή τριπλά πλατινένιες πωλήσεις. Πλησιάζοντας το καλοκαίρι ξεκινά τη δεύτερη solo περιοδεία του η οποία περιέχει 63 sold out σταθμούς σε όλη την Ελλάδα. Το φθινόπωρο του 2003 εμφανίζεται στο VOX και σίτη συνέχεια μεταφέρει την επιτυχημένη αυτή παράσταση στη Θεσσαλονίκη. Την άνοιξη του 2004 ο Μιχάλης Χατζηγιάννης κυκλοφορεί την τρίτη του προσωπική δουλειά με τίτλο "Ακατάλληλη Σκηνή", λίγες μέρες πριν παραλάβει το βραβείο Πωλήσεων από την IFPI στα Αρίων 3 για το τριπλά πλατινένιο cd single "Μόνος Μου". Στη διοργάνωση αυτή βραβεύεται ως Τραγουδιστής της Χρονιάς αλλά και ως συνθέτης για το Καλύτερο Έντεχνο Τραγούδι, "Αν μου τηλεφωνούσες" και το Καλύτερο Σύγχρονο Λαϊκό Τραγούδι "Μόνος Μου". Το καλοκαίρι του 2004, ο Μιχάλης Χατζηγιάννης πραγματοποίησε άλλη μια μεγάλη περιοδεία με συναυλίες ανά την Ελλάδα και την Κύπρο. Τον Ιανουάριο του 2006 κάνει την εμφάνισή του στα ραδιόφωνα το single "Δε Φεύγω", που ακούγεται στους τίτλους της τηλεοπτικής σειράς "Κινούμενη Άμμος". Το κομμάτι φέρει την μουσική υπογραφή του ίδιου του Χατζηγιάννη ενώ τους στίχους επιμελείται ο Νίκος Μωραΐτης και πρόκειται για το ένα από τα δύο νέα τραγούδια που περιλαμβάνονται στο live album που κυκλοφορεί ένα μήνα αργότερα. Τον Φεβρουάριο του 2006 κυκλοφορεί ένα box-set του Μιχάλη Χατζηγιάννη που

αποτελείται από δύο live CD από τις εμφανίσεις του τραγουδιστή από το καλοκαίρι του 2005, ένα CD με καινούργια τραγούδια και ένα DVD με αποσπάσματα και backstage πλάνα από συναυλίες του. "Φίλοι και Εχθροί" είναι ο τίτλος του νέου album του Μιχάλη Χατζηγιάννη, που κυκλοφόρησε τον Δεκέμβριο του 2006. Το album περιλαμβάνει 14 τραγούδια σε μουσική του Μιχάλη Χατζηγιάννη και σε στίχους των Ελένα Βραχάλη και Νίκου Μωραΐτη.

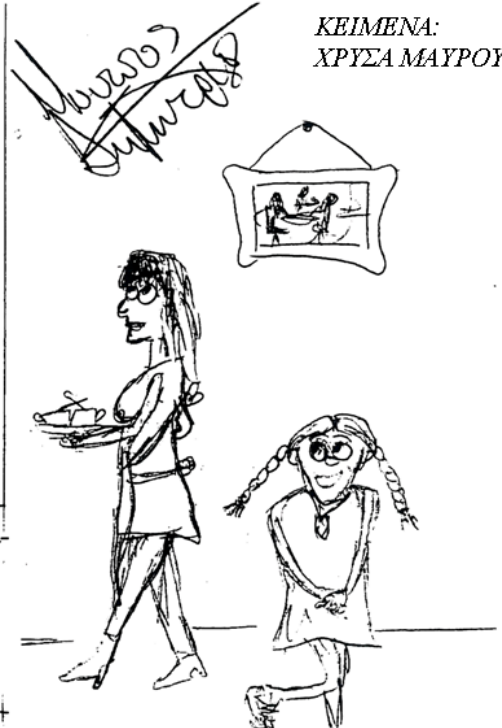
Χαλάρω...

ΚΕΙΜΕΝΑ:
ΧΡΥΣΑ ΜΑΥΡΟΥ

Δάσκαλος: "Τι άλλο υπάρχει στην ατμόσφαιρα εκτός από οξυγόνο;"
Μαθητής: "Κανούγια, κύριε!!"

Κόρη: "Μαμά σου αρρώσκει να καθαρίζεις τζάκια."
Μητέρα: "Όχι είναι πολύ κουραστική δουλειά."
Κόρη: "Έ, τότε μπλοκάρεις να χαρείς μόλις ξεπασχένω!!"

Ο Σήφης θλεπει την μαμά του να βάζει λακ.
Σήφης: "Μαμά, έχεις έντομα;"

snow & fun

at Elatochori

